

2. TÉMA: JEŽÍŠ TĚ UZDRAVÍ A OSVOBODÍ

A. Ježíš – můj Spasitel.

= Po celý minulý týden jsme byli při rozjímání nad Písmem vedeni k tomu, abychom nejenom více pochopili, ale především více zakusili Boží lásku ke každému z nás. Přesto v nás pořád ještě sídlí strach, nesvoboda, spoutanost... Co s tím?

= Zde je třeba si připomenout, v čem je podstata křesťanství. Není v tom, že MY vlastní silou přemůžeme zlo, jež v našem srdci sídlí. Problém zla – v sobě nebo ve světě – žádný člověk vyřešit nemůže. Může ho vyřešit jen JEŽÍŠ, který se právě proto stal člověkem, aby nás OD ZLA OSVOBODIL. Mohu mít před očima Krista, jak se v Getsemanech potí krví, jak ho bičují, posmívají se mu, plivou na něj, jak nese kříž a jak na něm bolestně umírá, jak přede mnou stojí vzkříšený: to vše pro mě, pro nás, pro naši spásu. V něm se naplnila Izajášova slova: „*Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho ranami jsme uzdraveni.*“ (Iz 53,5)

B. Co to je „vnitřní uzdravení“?

= V zásadě lze naše **duchovní problémy rozdělit do dvou kategorií:**

1) Hřích. O tom se mluví více: něco zlého, co jsme (vědomě a dobrovolně) dělali, říkali, mysleli; něco dobrého, co jsme zanedbali. Hříchem narušujeme svůj vztah – k Bohu i k lidem. Proto je třeba prosit za odpuštění – dostáváme ho i v osobní modlitbě a především ve sv. smíření.

2) Vnitřní zranění a nesvobody. Mohou pramenit i z hříchu (ale i z dalších zdrojů, jak si ukážeme za chvíli). Lze to znázornit takto: Maminka zakáže dítěti jezdit na kole – venku je mokro a kluzko. Dítě neposlechne – jde tajně ven (hřích). Vráti se domů se zraněnou rukou (zranění v důsledku hříchu). Matka ho za neposlušnost nepotrestá (odpuštění hříchu). Ránu je ale třeba ošetřit (uzdravení). Podobně věci probíhají i v našem nitru, jen místo vnější rány přicházejí zranění nitra. O jeho uzdravení můžeme také prosit ve sv. smíření, ale ta se spíše „specializuje“ na odpuštění hříchu. Za uzdravení (vnitřní, ale i vnější) se můžeme a máme modlit na základě Ježíšova ujištění: „*Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*“ (Mt 18,19-20) Společná modlitba – tedy modlitba dvou a více lidí – je zkrátka daleko účinnější než modlitba jednotlivce.

Může zaznít otázka, zda už minulé věci nemáme nechat na pokoji. Záleží na situaci: **a)** někdy už jde opravdu o **pouhou vzpomínku**, která už nebolí a nepřináší žádné problémy; **b)** jiná minulost je živá, **přináší současné problémy** ve víře, v chování, ve vztazích (např. pokud jsem jako dítě neprožíval lásku a následkem toho se celý život cítím nemilovaný Bohem; pokud jsem jako dítě nikdy nebyl doceněný a kvůli tomu ani v dospělosti nerozvíjím své dobré vlastnosti; pokud kvůli hněvu, který si v sobě nesu od dětství např. vůči svému otci, přenáším tento hněv na svou manželku a děti – je minulost stále současností atd.); **c) minulost je až příliš živá** – její zkoumání by mě mohlo psychicky rozložit, rozklížit. Je dobré to osobně probrat např. s knězem či někým zkušenějším.

C. Oblasti, v nichž nás Ježíš chce uzdravit.

1) Oblast hříchu. Už bylo řečeno, že prosba za odpuštění patří do sv. smíření.

Také ale bylo řečeno, že hřích zraňuje naše nitro. Hřích nás: - zotročuje (srov. mešní modlitba po Otčenáši: „...*smiluj se nad námi a pomoz nám, ať se nikdy nedostaneme do područí hříchu...*“) – např. neovladatelná prchlivost, nutková závist, pomlouvačnost...; - vede nás k závislostem (alkohol, drogy, pornografie; závislost na jídle či tabletách..., ale i k „neškodným“ závislostem jako třeba na facebooku... (pozor – může být i závislost na v zásadě dobrých věcech – závislost na práci (workoholismus), nezdravá závislost na pořádku atd.)); - poškozujeme naše nitro (vede k pocitům marnosti, sebelítosti, k nabourané nebo nezdravě prožívané sexualitě atd.).

2) Oblast „životních zranění“. Zde jde o zranění, která mi (svou vinou nebo i nechtěně způsobili druzí lidé. Tato zranění jsme mohli utrpět již před narozením (nepřijetí ze strany rodičů; šok v životě matky); samotným narozením; životem v rodině – nedostatkem zájmu rodičů či jejich přílišnou starostlivostí, zraněné vztahy se sourozenci (např. vztah starší – mladší sourozenec; upřednostňování někoho ze sourozenců rodiči...), pohlavní či jiné zneužívání; zranění v pubertě (nepřijetí svého zevnějšku či pohlaví, posměch druhých, zklamání v citové oblasti); zranění ve vztazích (zklamání, něčí „zrada“, zneužití našich citů či sexuality); zranění plynoucí ze soutěživosti v našem okolí – z toho pramenící pocity méněcennosti; zranění v manželství a rodičovství; zranění v duchovním životě (pocit, že mě Bůh zklamal a nevyslyšel: nebojme se mu to říci!); zranění v církvi (špatný přístup kněze – např. necitlivost při sv. smíření, špatný přístup spolufarníků...).

Ve „zpytování svědomí“ těchto životních zranění nám může pomoci text, který dnes dostaneme, a který nám může pomoci projít náš život... Nebojme se dotknout bolavých míst, ale pokud něco bolí příliš, tak u toho nezůstávejme – jen to jednoduše svěřme Pánu sami či ještě lépe v blízkici se modlitbě za uzdravení...

3) Oblast strachu. Strach je (v přiměřené míře) dobrý: chrání nás i druhé. Když ale nezdravě vzroste, ochromuje náš život. Strach může pramenit z výše i níže zmíněných příčin (ale někdy též z nemocné psychiky – tehdy je nutné nezanedbat ani pomoc ze strany lékařů). Může jít např. o strach: - před nemocí (často paradoxně nemoc zapřičiňuje); - z budoucnosti a ze života jako takového; - z rozhodnutí a zodpovědnosti; - ze sexuality (často pak vede k jejímu chaotickému prožívání); - z války či jiného neštěstí; - ze ztráty dětí (takový strach vyhání velké děti z domova...); - ze smrti... Strach je ničící temná moc – ničí vztahy a vzdaluje od Boha, ochromuje. I do svých strachů pozvěme zachránce Ježíše! (Srov. *Mt 8,23-27* – utišení bouře na jezeře.)

4) Oblast okultismu a nezdravých duchovních cest.

Písmo svědčí o tom, že kromě Boha a jeho andělů existuje i duchová bytost, která je veskrze zlá a snaží se lidem škodit. Jde o ďábla (z řec. „diabolein“ = rozdělovat). POZOR: Ďábel není konkurent Boží. Nemá proti Bohu žádnou moc (tma není „konkurence“ světla – je to pouze nepřítomnost světla...). Pokud se ovšem my od Boha vzdálíme a podáme tomu Zlému prst, může nám velmi zkomplikovat život... (svědectví o studentce z Brna). Ďábel se snaží využít výše zmíněné oblasti, ale také nás svádí na špatné duchovní cesty. Jsou to např.: - magie; - věštění (z karet, z dlaně, s pomocí virgule; z hvězd – to jsou známé horoskopy!) atd. Věštění je škodlivé i psychologicky (člověk uvěří tomu, co mu bylo řečeno); může ale skrze něj vstoupit do našeho života i síla Zla.); - spiritismus (vyvolávání duchů); - mnohé druhy léčitelství (ne ty přirozené, ale ty, kam už se „zaplétá“ věštění (kyvadélka), amulety atd.); - mnohé východní duchovní nauky (čerpání „vesmírné energie“, opakování manter...); - New Age (duchovní „síla“ křemenů; „léčivé energie“); přístupovou cestou zla může být i sledování hororů, poslouchání satanistické hudby atd. Těchto věcí je třeba se naprosto zříci, případně je i fyzicky zničit, prosit za osvobození z případných pout, také vyznat ve sv. smíření (jde o hřích proti 1. přikázání).

D. Cesty ke svobodě.

- 1) Svátosti: sv. smíření, eucharistie: při jejich prožívání můžeme a máme prosit za své (duchovní i jiné) uzdravení...
- 2) Moc Božího slova: když jsme v kontaktu s Božím slovem, máme po ruce zbraň proti Zlému – „meč Duchů“ (*Ef 6,17*).
- 3) Modlitba bratří a sester (viz výše – *Mt 18,19-20*).

Při příštím setkání budeme mít možnost (více či méně konkrétně – záleží jen na nás) Pánu svěřit svá zranění, nesvobody, svázanosti. Věřme, že on nás přijde osvobodit. On přece touží po tom, abychom měli „život v plnosti“! Připravme se modlitbou za sebe i druhé!